

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Δημήτρης Βακρινός, o serial killer με το ταξί

Της Νίνας Κουλετάκη

Το δεύτερο μισό του 1995 ήταν εποχή-ορόσημο για τα ελληνικά εγκληματολογικά χρονικά: δύο σειριακοί δολοφόνοι κάνουν την εμφάνισή τους -σχεδόν ταυτόχρονα- στην Ελλάδα. Πρόκειται για τους Αντώνη Δαγλή και Δημήτρη Βακρινό (κατ' άλλους Βάκρινο). Με τρία θύματα ο πρώτος και έξι ο δεύτερος, έχουν καταχωριστεί ως οι πρώτοι έλληνες serial killers, δολοφόνοι που ξεπέρασαν τα σύνορα της χώρας μας, προκάλεσαν αίσθηση παγκοσμίως και συμπεριλαβάνονται στις «εγκυκλοπαίδειες» για τους σειριακούς δολοφόνους. Ενώ ο Δαγλής στόχευε συγκεκριμένη κατηγορία θυμάτων (ιερόδουλες), κάνοντας πιο εύκολη την αναγνώρισή του ως σειριακού δολοφόνου, ο Βακρινός δεν έκανε κάτι τέτοιο, ούτε χρησιμοποιούσε το ίδιο modus operandi στις δολοφονίες του. Τα θύματά του ήταν τόσο άνδρες όσο και γυναίκες και είχε χρησιμοποιήσει διάφορες μεθόδους για να επιτύχει τον σκοπό του. Όμως, όπως συμβαίνει σχεδόν πάντα στις υποθέσεις των serial killers, υπήρχε κάτι κοινό ανάμεσα στα θύματα του Βακρινού: όλα τον είχαν υποτιμήσει -ή έτσι θεώρησε εκείνος- με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Παιδικά χρόνια κι εφηβεία

Ο Δημήτρης Βακρινός (γεννήθηκε το 1963) ήταν το δεύτερο από τα τέσσερα παιδιά του Παναγιώτη και της Γεωργίας Βακρινού. Μαζί με τις αδελφές του Σταυρούλα, Μαρίνα και Βασιλική, γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στο χωριό Πυρρή της Γορτυνίας. Οι γονείς του ασχολούνταν με αγροτικές εργασίες και συμπλήρωναν το πενιχρό οικογενειακό εισόδημα με την εκμετάλλευση των λίγων ζώων που είχαν. Παρόλο που τίποτα από τα απολύτως απαραίτητα δεν έλειψε από τα παιδιά και -σύμφωνα με τις μαρτωρίες των συγχωριανών του Βακρινού- η Γεωργία ήταν καλή μάνα, ο πατέρας της οικογένειας ήταν σκληρός, κυρίως απέναντι στον γιο του. Η αυταρχική του συμπεριφορά, μαζί με το σοβαρό πρόβλημα αλκοολισμού που είχε (σύμφωνα με την αγαπημένη συνίθεια πολλών περιοχών της Ελλάδας για τα παρασούκλια, ανάλογα με τις συνίθειες ή τα χαρακτηριστικά κάποιου, ο Παναγιώτης ήταν

γνωστός ως «Βρούβας» και τα παιδιά του «Βρουβάκια»), δημιουργούσαν συχνότατα καυγάδες και εντάσεις ανάμεσα σε πατέρα και γιο που κατέληγαν, σχεδόν πάντα, σε ξυλοδαρμό του δεύτερου από τον πρώτο.

Ο Βακρινός, ως παιδί, δεν είχε φίλους και ήταν μάλλον αντικοινωνικός. Κακός μαθητής, ποτέ η βαθμολογία του δεν ξεπέρασε το 6, τελείωσε με χίλια ζόρια το δημοτικό σχολείο και ούτε σκέψη να προχωρήσει στο γυμνάσιο. Ασχολήθηκε με τα ζώα της οικογένειας από πολύ μικρός, ως βοσκός. Ενώ έτρεφε μεγάλη αγάπη για την μπτέρα και τις αδελφές του είχε, όπως ήταν αναμενόμενο, κάκιστη σχέση με τον πατέρα του. Έφανε τρόπο να εγκαταλείψει την οικογένεια και το χωριό. Η ευκαιρία παρουσιάστηκε με την μορφή του Δημήτρη Πόντου, το Πάσχα του 1975.

Ο Πόντος ήταν από ένα γειτονικό χωριό, την Τριποταμία Γορτυνίας, και συγγενής της Γεωργίας Βακρινού. Μόλις πριν ένα χρόνο είχε ανοίξει, συνεταιρικά με τ' αδέλφια του, μια ταβέρνα στην Χασιά. Βλέποντας τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε η οικογένεια του Βακρινού, ζήτησε από τον Παναγιώτη να πάρει τον Δημήτρη μαζί του, να τον βοηθάει στην ταβέρνα. Η πρόταση αυτή φάνηκε ως μάνα εξ ουρανού τόσο στην φτωχή οικογένεια, που θ' ανακουφίζοταν με το να έχει ένα στόμα λιγότερο να θρέψει, όσο και στον ίδιο τον Δημήτρη που, επιτέλους, θα απαλλασσόταν από τον πατέρα-αφέντη. Έτοι, το 1975, στα 13 του, ο Δημήτρης Βακρινός έρχεται στην πρωτεύουσα.

Για τρία χρόνια εργάστηκε στην ταβέρνα «Τα τρία αδέλφια» του Πόντου, που βρισκόταν στην οδό Χασιάς στο νούμερο 118. Η οικογένεια του Πόντου τον φιλοξενούσε σπίτι της και δεν τον ξεχώριζε από τα δικά της παιδιά. Τον αγαπούσαν και τον εκπιμούσαν γιατί, όπως δήλωσε αργότερα στους δημοσιογράφους η σύζυγος του Πόντου, «ήταν ήσυχος, φιλόπιμος και εργατικός». Ίσως, αυτά τα τρία χρόνια που πέρασε με τους Πόντους, να ήταν τα ευτυχέστερα της ζωής του. Το 1979 ο Παναγιώτης Βακρινός έρχεται κι αυτός στην Αθήνα, να αναζητήσει καλύτερη τύχη. Νοικιάζει ένα σπίτι κοντά στην ταβέρνα που δούλευε ο Δημήτρης και τον παίρνει να ζήσουν μαζί. Μετά από λίγο καρό έρχεται στο σπίτι και η Γεωργία με τα κορίτσια. Ο Παναγιώτης πουλάει λα-

χεία για να σπιρίξει την οικογένειά του, αλλά δεν έχει εγκαταλείψει την αγαπημένη του συνίθεια, το ποτό. Οι διαμάχες με τον γιο του, σύμφωνα με το παλιό μοτίβο, δεν αργούν να ξεπάσουν. Η Γεωργία, για να προφυλάξει την ενότητα της οικογένειας, τον πείθει να επιστρέψουν στο χωριό. Ο Δημήτρης εγκαταλείπει την ταβέρνα και, για ένα διάστημα, εργάζεται σε διάφορες περιστασιακές δουλειές. Προσπαθώντας να καλυτερέψει τη ζωή του, φοιτά σε μια τεχνική σχολή στην περιοχή του Σκαραμαγκά και γίνεται οξυγονοκόλπης. Προσλαμβάνεται στα Ναυπηγεία του Σκαραμαγκά, όπου θα δουλέψει για περισσότερο από δέκα χρόνια.

Το 1990 γνωρίζει την Ευαγγελία (Λίτσα) Γερασίμου, μέσω κοινών γνωστών. Το προξενιό ευδώνεται και παντρεύονται. Ο γάμος τους θα διαρκέσει μόνο 14 μήνες. Η Λίτσα αφηγείται: «Ηρεμος άνθρωπος ο Δημήτρης. Δεν μπορώ να πιστέψω τι έκανε. Δεν είχε νεύρα. Μια φορά μόνο σήκωσε χέρι σε μένα και στην μπτέρα μου. Θυμάμαι πως ήταν ασήμαντη η αφορμή. Ενα βιβλιάριο υγείας που μου ζήταγε και δεν του το έδινα. Ήταν κλειστός και λιγομίλιτος. Ποτέ δεν μου μίλησε για την παιδική του ηλικία, για τους γονείς τους. Του τα έβγαζα με το τσιγκέλι. Το απέφευγε. Ήξερα μόνο ότι δεν τα πήγαινε καλά με τον πατέρα του και ότι έτρεφε αδυναμία στην

Ο Βακρινός, ως παιδί, δεν είχε φίλους και ήταν μάλλον αντικοινωνικός. Κακός μαθητής, τελείωσε με χίλια ζόρια το δημοτικό. Έτρεφε μεγάλη αγάπη για την μπτέρα και τις αδελφές του και είχε κάκιστη σχέση με τον πατέρα του.

αδελφή του, τη Βάσω. Παιδιά δεν ήθελε. Προτού τον παντρευτώ, δούλευα σε ένα συνεργείο. Μετά, όμως, σταμάτησα, γιατί ήθελα να κάνω οικογένεια. Οταν κλείσαμε ένα χρόνο παντρεμένοι, του ζήτησα να κάνουμε ένα παιδί. Μου είπε ότι τα παιδιά φέρουν προβλήματα».

Το θέμα του παιδιού δεν ήταν το μόνο για το οποίο διαφώνησε το ζευγάρι. Το 1992 ο Βακρινός σταματά την δουλειά στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά. Εισπράτει μια μεγάλη αποζημίωση και, ταυτόχρονα, απαιτεί από την σύζυγό του να ξαναρχίσει να εργάζεται. Λέει η Λίτσα: «Πρέπει να πάρει πάνω από ένα εκατομμύριο αποζημίωση.

Εγώ δεν είδα δραχμή από αυτά τα λεπτά. Αντίθετα, μου είπε ότι ήταν σειρά μου να δουλέψω και αυτός να ξεκουραστεί, δηλαδή να τον ταΐζω. Ετσι άρχισαν οι καβγάδες, που δεν ήταν ποτέ βίαιοι». Πέρα, όμως, από αυτά η Λίτσα αρχίζει να αντιδρά στην κρυφή ζωή που υποθέτει ότι έχει ο άντρας της: τα βράδυα γυρίζει αργά στο σπίτι, ενώ η γυναίκα του ανγοεί τις συναναστροφές του. Το ζευγάρι καυγαδίζει διαρκώς πλέον και η Λίτσα τον διώχνει από το σπίτι τους στο Κερατοίνι, το οποίο ήταν ιδιοκτησία της. Ο Βακρινός εμφανίζεται στο Αστυνομικό Τμήμα της περιοχής και καταγγέλει την εκδίωξή του από την οικογενειακή εστία, χωρίς όμως να καταφέρει κάτι. Τότε θα έχει το πρώτο, γνωστό τουλάχιστον, ξέσπασμα βίας. Για να εκδικηθεί την γυναίκα του και την οικογένειά της, θα κάψει το εξοχικό του πεθερού του στην Σαλαμίνα και στην συνέχεια θα διαρρήξει και το σπίτι του Κερατοίνιου.

Ο Βακρινός αλλάζει την μία δουλειά πίσω απ' την άλλη και, τελικά, καταλήγει να εργάζεται ως οδηγός ταξί. Στην Πυρρή επιστρέφει αραία και πού, και μόνο για λίγες ώρες, προκειμένου να επισκεφθεί την μπτέρα και τις αδελφές του. Το καλοκαίρι του 1996 θα παντρευτεί με την Κυριακή Χατζηδογιαννάκη και θα κατοικήσουν σ' ένα διαμέρισμα στην οδό Ποσειδώνος 13, στο Μοσχάτο. Οι συγγενείς και οι γείτονες θα μείνουν εμβρόνιτοι από τις συγκλονιστικές αποκαλύψεις που θα προκύψουν λίγους μήνες αργότερα: ο φιλόσυχος και χαμπλών τόνων Δημήτρης θα αποδειχθεί ένας βίαιος δολοφόνος.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)